

og da de fik Øje paa hende, nærmede de sig over Græsset. Gerda var øjeblikkelig sprungen op.

„Naa, der sidder De, Frue!“ sagde Frøken Ragnhild. „Deres Mand og jeg har været frygtelig oppe at skændes. Pastor Hansted og jeg bliver nu aldrig enige om nogen Ting ... Naa, men det er nok Tid at komme afsted. Gerda! Skal vi saa sige Farvel?“

Emanuel tilbød at følge dem et Stykke for at vise dem en Marksti, der sparede dem den halve Vej. Hansine blev i Haven.

„Jeg er nu rigtig glad ved at have besøgt Dem,“ sagde Frøken Ragnhild, da de var kommen et Stykke fra Præstegaarden. „Nu kan jeg fortælle Deres Søster, hvor hyggeligt De har det, og hvor lykkeligt De lever, ... kort sagt, at De er en rigtig Lykkens Pamfilius. For — ikke sandt? — deri har jeg ikke taget fejl?“

Emanuel agtede ikke at indlade sig paa nogen Samtale med hende om dette Emne. Men Stridslysten var nu en Gang bleven vakt hos ham, og han kunde derfor ikke lade være at ytre:

„Jeg kan høre paa Deres Tone, at det har forundret Dem.“

„Siden De selv siger det, — nu, saa vil jeg ikke nægte, at det har vendt lidt op og ned paa mine Anskuelser om Ægteskab og Familjelykke, — de har aabenbart været noget gammeldags.“

Stadig uden at mærke Ironien i hendes Ord svarede han:

„De har sikkert i hvert Fald været højst originale.“

„Paa ingen Maade. De veed, at jeg i enhver Henseende er konservativ. Jeg har ganske simpelt troet, at hvad man kalder ægteskabelig Lykke betinges af det, som vore Bedsteforældre med et noget svulstigt Udtryk benævnedes „Hjerternes Harmoni“, og som vi i vore Dage vel vilde kalde saadan noget som Nervesympati.“

„Nervesympati! Det er sikkert et fortræffeligt moderne Ord. Bare man rigtig vidste, hvad det betød! ... Kunde De ikke give en lille Forklaring?“

„Aa, jo ... Men jeg har vistnok sagt Dem, at jeg er bleven Filosof. Dersom jeg derfor skulde udtrykke mig lidt mindre klart, maa De have mig undskyldt; det er paa Grund af lutter Dybsind! ... Jeg vil da sige — —“